

[Undervisningsministeren.]

at tage op inden længe i forbindelse med et lovforslag om forøgelse af kollegiebyggeriet.

Det er vel fremgået med næsten uhyggelig klarhed af de bemærkninger, jeg har gjort, at skal blot de mest betydningsfulde behov for uddannelse og forskning imødekommes, kræves der særdeles betydelige investeringer. Men der kræves også og i ikke mindre grad planlægning, prioritering og koordinering. Der kræves pædagogisk planlægning, så forholdet mellem de forskellige uddannelsesveje og -niveauer kommer i orden. Der kræves geografisk planlægning, så der både sker en af mange grunde ønsket og påkrævet spredning af uddannelsesinstitutionerne, men således at der samtidig drages omsorg for, at uddannelsesinstitutionerne får en sådan størrelse og et sådant grundlag, at kvalitet og alsidighed i undervisningen kan gennemføres, og der kræves økonomisk planlægning, så de midler, der kan skaffes, anvendes med rimelig balance i forhold til de forskellige opgaver.

Vi kan beslutte, at vi vil søge at løse de opgaver, jeg her har været inde på, og så indrette os efter det. Vi kan kapitulere over for opgaven og indrette os på det. Men vi kan anstændigvis ikke sige, at vi vil søge at løse uddannelsesproblemerne, og så ikke indrette os på det, så langt kræfterne rækker.

Vi skal ikke gøre os illusioner om, at vi på et eller andet tidspunkt vil nå frem til en tilstand, hvor de krav, den uddannelsesmæssige og forskningsmæssige udvikling rejser, er fuldt ud imødekommet og opgaverne på disse felter er løst. Der er kun én vej til et Danmark uden uløste opgaver på uddannelsesområdet, det er et samfund i stagnation. Den pris er der ingen i denne sal der ønsker at betale. Derfor må vi søge at løse opgaverne så godt som muligt. Problemerne i den sammenhæng er så store, at vi i undervisningsministeriet har brug for alle de gode råd, vi kan få — også gerne råd om besparelser — blot de ikke er for dyre i for-

hold til opnåelse af de målsætninger med hensyn til uddannelse og forskning, der er bred enighed om i denne sal.

Damsgaard: Nu har det høje folketing hørt tre udmærkede ministres taler ud over den højtærede finansministers. Det er vel en prøve på den omtalte nye form for finanslovdebat. Jeg skal ikke her bedømme værdien heraf; jeg skal blot sige, at jeg ikke vil kommentere de givne redegørelser; det vil på et senere tidspunkt mine to partifæller de ærede medlemmer hr. Holmberg og hr. Poul Hartling gøre.

Jeg talte under debatten i går om betydningen af, at den økonomiske politik kunne skabe berettiget tillid i befolkningen, berettiget tillid til, at der bag den ligger vilje og evne til at sikre en sund udvikling i vort samfund. Også derfor er det efter min mening af stor betydning, at regeringen vælger det, jeg i går kaldte den klare tale. Nu har den højtærede finansminister talt i dag. Jeg mener, det vil være både interessant og nødvendigt, at regeringen klart siger, hvor meget eller hvor lidt der efter regeringens mening er til rådighed for yderligere indkomststigninger til foråret. Det er på høje tid, at regeringen vælger — altså det, jeg kalder den klare tale. Jeg ved ikke, om det skal være en nulløsning, men alle parter har krav på at vide, hvor meget regeringen mener der er til rådighed, og selv om jeg anerkender den højtærede finansministers udtalelser, var det alligevel ikke særlig klart. Jeg forstod, at finansministeren nærmest ville hælde sit hoved til det, de tre vise havde sagt — der er også andre kloge folk, der har udtalt sig — men det er jo ikke det, talen drejer sig om: hvad forskellige andre mener. Det drejer sig om regeringens vurdering af, hvad der er til rådighed for eventuel yderligere indkomststigning til foråret; det er det, jeg efterlyser.

Vi har vist alle en fornemmelse af, at de store problemer i vor økonomi står uafklarede tilbage også efter denne debat, så vidt som den er kommet. Vi har ikke hørt klart